

Lentezanger

• door Frans Slager

Daar zat een merel, hoog en eenzaam, op een radiopaal in een vergeten tuintje, ergens in het bos bij een verscholen huisje, en zong, en zong!

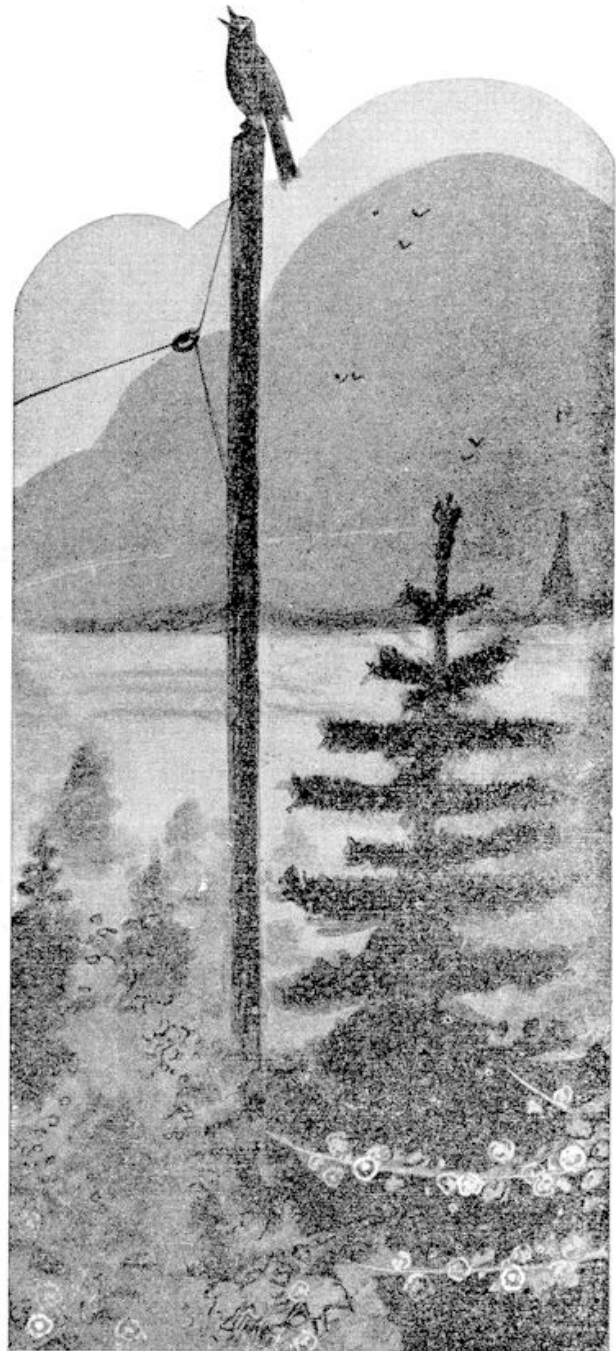
De merel zong, maar het was méér een gespeel op het bestel van eigen compositie, sonoor versmeltend in de lichte ruimte. Een kostelijke openbaring van allerrijkste klanken. Uitgelaten fanfares en plezierige fanfaronnades, met quasi ernstige, diep tonige commando's midden in, uitlopend op gegiegel en gekwetter. . . . en vlak daarnaast: heel ernstige psalmen met onheilig schateren en gerik-tik aan het slot; alsof die meesterzanger zichzelf en al zijn zangervrienden in de verten, ondeugend in het ootje nam. Een waarschuwend en nadrukkelijk fluiten, met rustig vlot verloop, maar met een dolle salto mortale op het eind; een plechtige aanhef van gebeden der processie, verlopend in achteloos en coquet gesjelp. Sprookjes, vertelseltjes, hoe mooi het was en belangwekkend, die sonoor òpklonken en vervloeiden als het ongebroken murmelen van de bosbeek tussen beukenstammen en onder bladgewelf. Ofwel: er gingen langgerekte signalen los, waarmede hij de ooievaar, die zijn zweefvlucht deed hoog in het blauw des hemels, aanriep en begroette; fijn toegespitst en als sierlijke pijlen in de zon geblazen. . . .

Zó zong de merel; àl maar door, al maar door, omdat hij het niet lāten en er niet genoeg van krijgen kon, en de vreugde hem zat — zoals men wel eens zegt — tothièr!

Beneden wiegden de wilde kersenbloesems en het jonge berkenloof en praalden schone lentebloemen, de dag was als eindeloos; en zonnig. Rondom strekte zich het wijde, wijde landschap; geheel de wereld met haar wisselend spel van licht en donker, haar lief en leed.

Maar de merel zong! Tot, in de late middag van die warme dag, een ruwe windvlaag van een verre donderbui hem overviel.

233

Zó zong de merel.

Toen zweeg hij è v e n, en schudde zich de regendroppels van het lijf. Hij klampte zich met poot en vleugels vast, en stuurde, zo balancerend, een allerfijnste fluitpijl naar de gramme wolken. Zijn oogjes glinsterden, en staalblauw was zijn lijf, en goud zijn bek!

Geheel de avond kwam hij niet uitgezongen. Immers: waar het hart zó vol van is. . . Het was al knapjes donker toen deze dwaze zanger eindelijk ten neste vloog.

